

Körmös

Szomorú vasárnap volt május harmincadika. Sütött a nap, a csillebérci szabadidőközpontban az úttörők fenn a fán, mint a mókus, oly vidámak voltak (rég láttam egyhelyütt ennyi úttörőt), raj(t)uk kívül mindenféle nem-úttörők (nem is cserkészek) kószáltak kisebb-nagyobb csoportokban, az egyik fa alatt egy gitáros köré gyűltek a nagyok, a másik alatt bohóc köré a kicsik, szerteszét rosszarcú, tókvókit szorongató, filmekből meg haditudósításokból ismert divatos terepszínruhás biztonsági emberek merültek hullámhosszából szótt kis világukba. Vigyázták egymást. Az egyik épület előcsarnokában meglett fantaszták gyülekeztek valamiféle pedagógiai témára, a komprehenzív iskoláról szóló nemzetközi konferenciára.

Szomorú vasárnap volt. Az elszántabb fantasztáknak végig kellett hallgatniuk jónéhány harmadvonalbeli „nemzetközit”, hogy végre ebéd után megkaphassák a magyarok ragyogó, színvonalas előadásait.

A bevezető előadás után jött a gyötrelem. Egy angol tanítónéni elmesélte, hogy amikor férjével... Aztán egy német iskolaigazgatónőnek álcázott gyenge belpolitikai kommentátor, hogy amikor a politikusok... Aztán egy holland bürokrata, aztán egy matematikatanárként bemutatkozott precíz német hivatalnok...

Furcsa matamatika: szegény ország nagyobb szelleme egyenlő gazdag ország kisebb szellemével. Így alkothatnak (a magyarok) egy egészet (nemzetközi tudományos konferenciát).

Szomorú vasárnap volt.

Judith Driker